Doğan Kardeş

2000 YILININ ROMANI

ATEŞTOP URANUS'TA

Sayı : 3

14 Kasım 1966

Pazartesi

Fiatı: 50 Kuruş

SARMAN
Sayfa : 4

TÜRK DENİZALTICILIĞININ TARİHÇESİ
Sayfa : 5

PROFESÖR NİTRO-ZUM
Sayfa : 6-7

AKSARAY İLKOKULU
Sayfa : 8-9

HALİME ÇAVUŞ
Sayfa : 13

Pulcunun Köşesi
Sayfa : 17

(Devamı son sayfada)

627

BUGÜNKÜ OYUNCAK YARIN HAKİKAT OLABİLİR

Çocuğunuz için açtıracağınız İkramiyeli Aile Cüzdanı hesabı ile ona mutlu bir yarın hazırlayabilirsiniz.

Yılın üçüncü çekilişinde
40
Apartman dairesi
ve ayrıca
1,5 milyon lira
tutarında çeşitli para ikramiyeleri.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

REKLÂMCILIK ; 4137 - 1

7 YANLIŞ

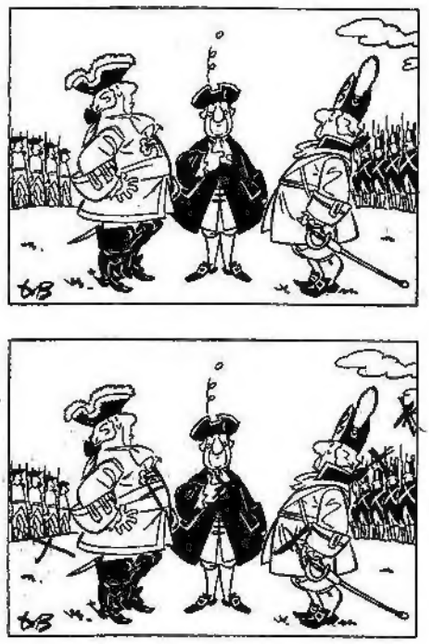

Ressam, savaşa hazırlanmış iki orduyu, bir futbol maçına çıkacak bir takıma benzetmiş. İki tarafın komutanları takım kaptanı olmuş, araya bir de hakem konmuş. Ressam bu muzipliği yapmış, ama bu arada da çizdiği iki resim arasında yedi değişiklik de yapmış. Bakalım siz bu yedi değişikliği bulabilecek misiniz?

Değişiklikler: 1 — Soldaki subayın kemeri daha yukarıdadır. 2 — Sağdaki subayın cebi var. 3 — Sağdaki subayın yakası daha yüksektir. 4 — Sağ taraftaki askerlerden birinin başındaki tüy eksiktir. 5 — Alttaki bulut daha geniştir. 6 — Sol taraftaki askerlerin ayak bastıkları toprak daha diktir. 7 — Havaya para atan subayın tuları değişiktir.

Şu garip dünya

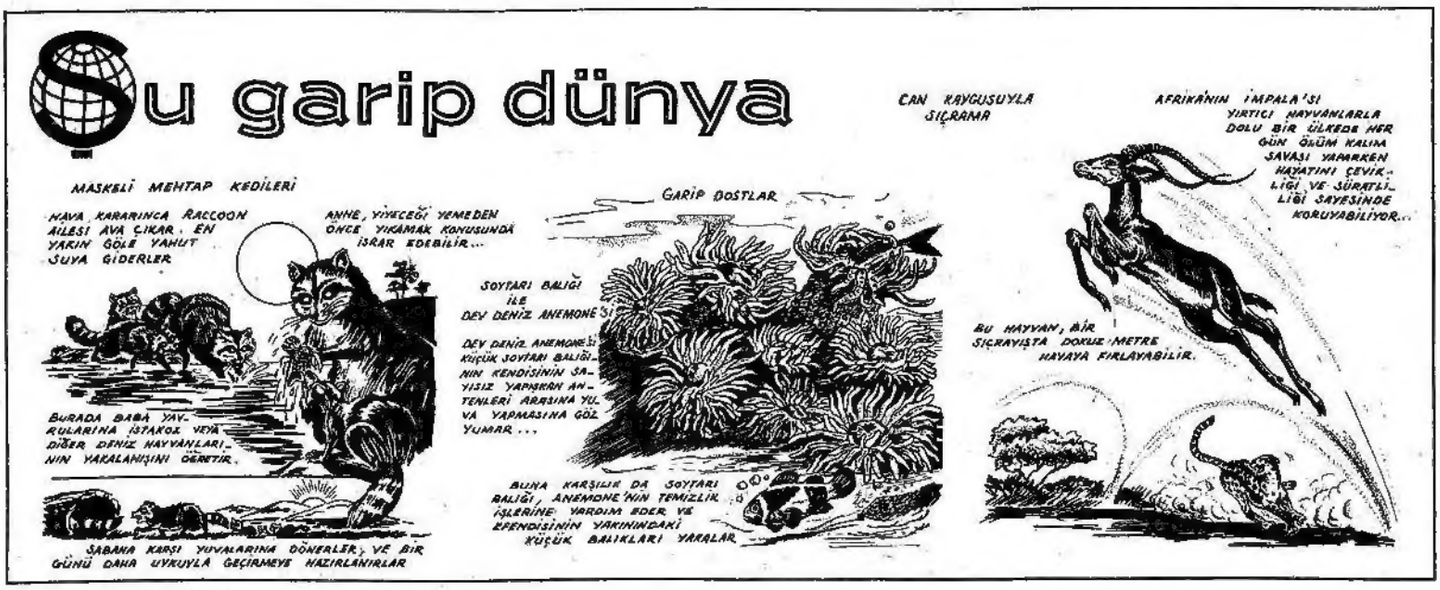

Doğan Kardeş
ÇOCUK DERGİSİ

Pazartesi günleri çıkar
HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ
14 Kasım 1966
Fiatı: 50 Kuruş
Yıl: 21 Cilt: 1
Sayı 565-3

Sahibi:
KÂZIM TAŞKENT

Bu sayıda mes'ul Yazı İşleri Müdürü:
ORHAN TERCAN

ADRES VE TELEFON NO. LARI

Yazı İşleri: Divanyolu, Klod Farer Cad. No. 5 - İstanbul
✶ Posta Kutusu: 1146 - İst.
✶ Yazı İşleri ve Abone Telefon: 27 34 54 - 55 - 56
✶ Muhasebe Tel.: 22 00 24

ABONE ŞARTLARI

Yıllık: 25 TL. ✶ Altı aylık: 12,5 TL. ✶ Yurt dışı yıllık: 50 TL. ✶ Adres değişikliği için 50 kuruşluk posta pulu gönderilmelidir ✶ Yapı ve Kredi Bankası'nın bütün şube ve ajanslarından abone kaydolunabilir.

İLÂN TARİFESİ
(Siyah Beyaz)

Tam sayfa	1500 TL.
3/4 sayfa	1100 TL.
1/2 sayfa	900 TL.
1/3 sayfa	600 TL.
1/4 sayfa	500 TL.

Renk ilâveleri özel tarifeye tabidir.

BASILDIĞI YER

Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş. Basımevi - Divanyolu, Klod Farer Cad. No. 5 - İstanbul

Doğan Kardeş Dergisi ve kitapları YAPI ve KREDİ BANKASI'nın kültür hizmetlerinden biridir.

beş kıtadan

HAMBURG şehrinde körler için bir çiçek bahçesi açılmıştır. Bahçedeki gül adları kör yazısıyla yazılmıştır. Böylece körlerin gül çeşitlerini kokularından öğrenebilmeleri sağlanmıştır. ↑

JAPON çocuklarının en büyük eğlencelerinden biri de çeşitli biçimde uçurtma yapıp uçurmaktır. Fotoğrafta iki Japon çocuğu bir uzay aracına benzeterek yaptıkları uçurtmaları başında görülüyor. ↓

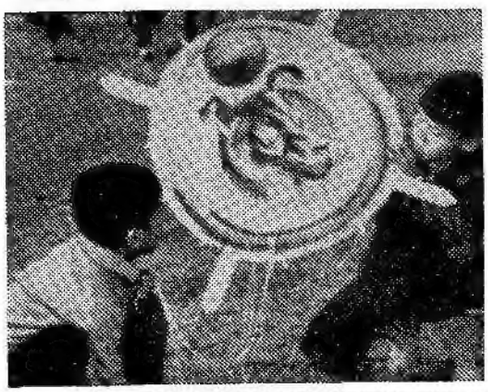

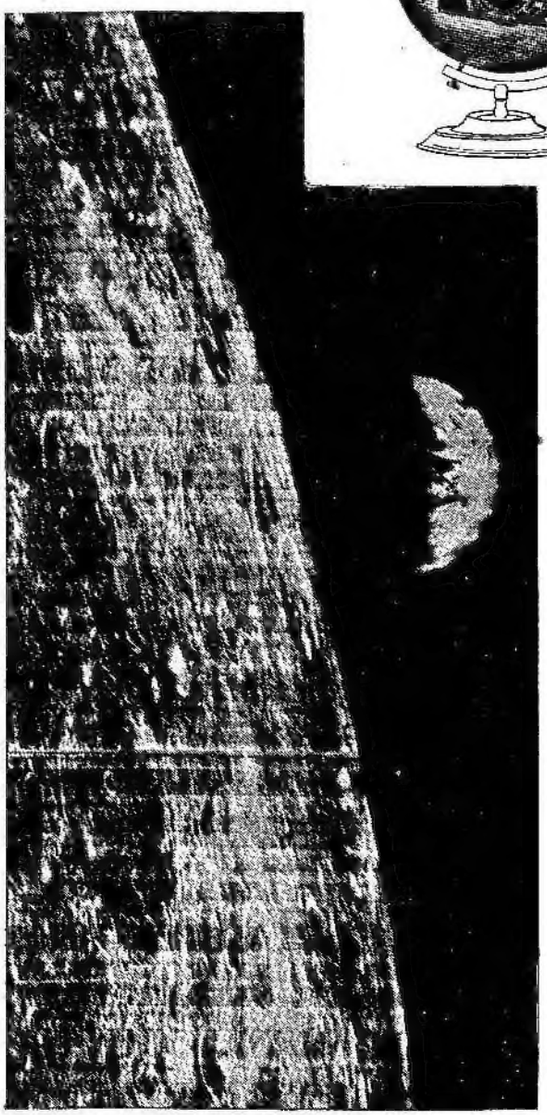

DÜNYA'NIN AY'DAN GÖRÜNÜŞÜ — Amerika'nın Ay'a fırlattığı laboratuvar uzay araçlarından Lunar Orbiter (Ay Yönergesi)'in Ay'dan çektiği bu fotoğrafta Dünya görülmektedir. Tıpkı Dünya'dan Ay'ın görünüşüne benziyor değil mi? Lunar Orbiter Ay'dan şimdiye kadar 11 bin resim göndermiştir. ↑

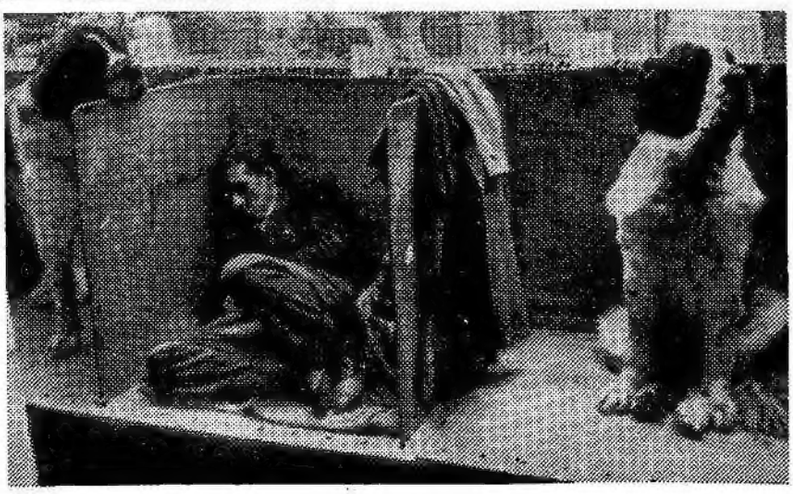

← KİM KİME BAKIYOR?
Köpek yetiştiricisi ve bakıcısı Mr. Dale o gün Saint Bernard cinsi köpeklerini temizlemiş, uzun bir yürüyüşten sonra da Londra'nın göbeğindeki «Köpek Pazarı»na getirmişti. Ama zavallı adam koskocaman köpekleri zaptedebilmek için epey zorluk çekmiş ve yorulmuştu. Yorgunluktan fotoğrafta görüldüğü gibi uyuya kaldı. Mr. Dale'ye bakma görevi de bu sefer köpeklere düştü.

Ömer tatlı bir gülümseyişle sordu:
— «Söyle anneciğim beni sever misin?»

BİR HİKÂYEMİZ VAR

SARMAN

Ömer'in haşarı çocukların elinden kurtarıp Sarman adını verdiği yavru iyi bakımın sonucu günden güne güzelleşti ve koskocaman bir kedi oldu.

Yazan:
Güner Kuşdoğan

Muhlis Beyin büyük oğlu, Ömer, merhametli, duygulu, biraz da asabî bir çocuktu. Haksızlığa hiç dayanamazdı.

Denize çok düşkün olan aile, yazı deniz kenarındaki bir sayfiyede geçirdiğinden okulların açılışına yakın bronzlaşmış bir tenle kışlık evine döndü.

O gün Ömer, dersteki başarısının sevinciyle neşeli bir parçayı ıslıkla çalarak eve dönerken birkaç mahalle çocuğunun bir yavru kediyi açtıkları çukura gömmeye çalıştıklarını gördü. Haşarı çocuklar kedi çırpındıkça talaşla üzerini örtmeye çalışıyorlardı.

Islığı Ömer'in dudaklarında donup kalmıştı. Kalbi hırstan hızlı hızlı çarparak güzel veya çirkin olduğunu düşünmeden, hayvancağızı kurtarmak için mahalle çocuklarının yanlarına yaklaştı.

Bu çocuklara bulaşmanın iyi netice vermiyeceğini çok iyi bilen Ömer, çocukların düşmanlığını kazanmamak için sakin sakin:

— «Yapmayın çok günah, size zararı olmayan zavallı hayvancağızdan ne istiyorsunuz?» dedi.

Sözünü yeni bitirmişti ki çocuklardan ekose gömleklisi arsız arsız: «Kedi senin mi lan!» diye cevap verdi.

Bu söze hazırlıksız olan Ömer önce şaşırdıysa da belli etmiyerek kedinin selâmeti bakımından:

— «Evet benim» dedi. Sonra çocukların meraklı bakışları arasında kediye seslendi: «Haydi Sarman eve gidelim!»

Ömer'in gözünü kırpmadan Sarman deyişi çocukları şaşırtmıştı. Bu durumdan yararlanan Ömer, kediyi kucakladı ve doğru eve geldi. Geldi ama içeri nasıl girecekti? Bakalım evden istiyecekler miydi? İkinci güçlük ise apartmanda kediye nasıl bakacaklardı?

Kapıyı annesi açtı. Ferhunde Hanım, çocuklarına fazla düşkün olduğu halde terbiyeleri bakımından bu hissini belli etmez, bir mesafe bırakmasını bilirdi.

Çocuk, tatlı bir gülümseyişle:

— «Söyle anneciğim beni sever misin?» dedi. «Ne olur söyle.»

Annesi çocuğunun bir çıkarı olduğunu sezerek:

— «Yine ne var?» diye sordu. Ama sorusuna cevap alamadı. Ömer cevap vereceğine inatla soruyordu:

— «Beni seviyor musun?»

Ferhunde Hanım'ın «evet» demesi üzerine arkasında sakladığı tüylerinin arası talaş dolu, korkudan sersemlemiş olan kediyi annesine gösterdi ve yalvarmaya başladı:

— «Ne olur anneciğim bizim olsun. Çocuklar onu öldürecekler.»

Gerilen sinirleri daha fazlasına tahammül gösterememişti. Ağlamaya başladı. Kediciğe çok acıyordu. Annesi de acımış olacak ki evleri elverişli olmadığı halde kabul etti.

O günden sonra Sarman adını iyice benimseyen kedi, iyi bakımın sonucu günden güne güzelleşti. Süt ve ciğer veriyorlardı. Bazen yemeklerden de onun tabağına koyuyorlardı.

Sarman kısa zamanda aile fertlerinin sevgisini kazandı.

Ev halkından hiç kimseyi tırmalamıyordu. Ama misafirlerin yaramaz çocukları kuyruğunu çekince canının yanışına göre mevki farkı gözetmeksizin kimin çocuğu olursa olsun tereddütsüz tırmalıyor veya ısırıyordu. Çocuklar, can acısından ve korkudan ağlıyarak annelerinin yanına kaçarken o, keyifle kuyruğunu yalıyordu. Yaramaz çocuklara ezelden hınçlı olan Sarman, çocuklara iyi ders vermenin mutluluğuyla kıvrılıp mışıl mışıl uyuyordu.

Artık kocaman bir kedi olduğu halde Sarman, küçüklüğünde yaptığı oyunları her akşam Ömer'in yardımıyla tekrarlıyor. Ağır başlı Muhlis Bey'in bile gülmesine yol açıyordu.

AY'DAN DÜNYA'YA TELEVİZYON YAYINI

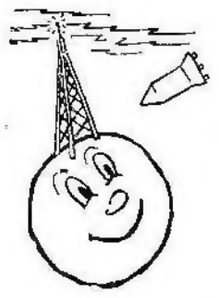

Amerika, astronotların 1968, ya da daha sonraları Ay'a ayak basmalarını bütün dünyanın izleyebilmesi için Ay'dan Dünya'ya televizyon yayını yapılması imkânı üzerinde çalışmalar yapmaktadır.

Astronotları Ay'a taşıyacak olan «Apollo» uzay gemisinin bu yolculuğunun televizyonda gösterilmesi ve astronotların Ay'a ayak bastıkları vakit de kendilerini bir televizyon kamerasının karşılaması plânlanmıştır.

Bu yoldaki çalışmaların ilk sonuçları, önümüzdeki Aralık ayında üç kişilik «Apollo» uzay gemisinin uçuşu sırasında alınacaktır. Geminin içine yerleştirilecek bir televizyon kamerası, bütün yolculuğu Dünya'ya naklen iletecektir. Böylece deneme uçuşu sırasında uzayın esrarı televizyonda izlenebilecektir.

TÜRK DENİZALTICILIĞININ TARİHÇESİ

Sakarya Denizaltı gemimiz.

1877 - 1878 Türk - Rus Savaşı'nın sonunda imzalanan Ayastefanos (bugünkü Yeşilköy) Antlaşması'yla Osmanlı İmparatorluğu'nda genel bir çöküntü başlamıştı. İngilizler'in kışkırttığı Yunanlılar, Ege kıyılarına çıkmaya hazırlanıyorlardı.

İşte bu sıralarda Stockholm'de, George William Garette adlı otuzüç yaşındaki İngiliz mühendisi, torpido atan ilk denizaltıyı suya indirmişti. Gemi, «Nordenfelt Top Fabrikası»nda yapıldığından «Nordenfelt» adını almıştı. Boyu 64, genişliği 9, derinliği 11 ayak olan tekne, istimle işliyor ve dört saat su altında kalıyordu.

Anadolu topraklarına göz diken Yunanlılar, denizden bir çıkarma yapmayı tasarlamaktaydılar. Bu düşünceyle ilk Nordenfelt'i hemen satın aldılar.

O çağın silâh tekniğine ayak uydurmak isteyen Osmanlı Hükümeti de boş durmadı. Sultan Abdülhamid II, Bahriye Nezareti (o devrin deniz kuvvetleri komutanlığı) adına, Binbaşı Halil Bey başkanlığındaki inceleme kurulunu Stockholm'e gönderdi. Kurul, «Nordenfelt» tipi iki denizaltının yapımı için anlaşmaya vardı.

1886 yılında tezgâha konulan ve kısa bir süre sonra sandıklanarak İstanbul'a, Taşkızak Fabrikası'nda monte edilmek üzere getirilen bu denizaltıların boyu 100, genişliği 11, dalabildiği derinlik 100 ayak, su üstü hızı 10, su altı hızı 3 mildi ve beş kişilik mürettebatı vardı. İşte Abdülhamid ve Abdülmecid adı verilen bu gemilerle Türk Denizaltıcılığı'nın temeli atılmış oluyordu.

Osmanlı Hükümeti'nin bundan sonra çift tekneli denizaltının yaratıcısı Fransız mühendisi Max Laubeuf (Maks Loböf) e ısmarladığı denizaltı, Birinci Dünya Savaşı'nın araya girmesiyle alınamadı.

Çanakkale Savaşı sırasında, Fransız denizaltısı «Turquoise» (Türkuaz) Boğaz'daki ağlardan geçerek Marmara'ya çıkmıştı. 17 Ekim 1915 günü, Akbaş açıklarında karaya oturan bu gemi kurtulmak için çırpınırken su yüzünde belirince kıyı bataryalarımızın ateşi altında kaldı ve Bursa'nın Yenişehir kazasından Müstecib Onbaşı tarafından yaralanarak teslim alındı.

Ne yazık ki, Osmanlı İmparatorluğu'nun yanısıra denizaltıcılığımız da çöküntüye uğramış, malî sıkıntılar, yolsuzluklar ve bakımsızlık yüzünden elimizdeki üç denizaltı da Birinci Dünya Savaşı'nın sonu gelmeden çürüyüp gitmişti.

Cumhuriyet çağında ilk denizaltı filomuz 12 Şubat 1929 da bağımsız bir birlik durumuna geldi

Cumhuriyetin ilânından sonra ilk defa 1924'te, denizaltı sipariş etmek üzere bir Türk heyeti Fransa'ya, denizaltı mühendisi Max Laubeuf'le görüşmeye gitti. Oradan Hollânda'ya geçen heyetimiz, Feijenood tezgâhlarına iki gemi ısmarladı. 1 Ocak 1926'da da Cumhuriyet devrinin ilk denizaltı kursları açıldı.

CUMHURİYET DÖNEMİNDEKİ İLK DENİZALTI GEMİLERİ

İnönü I ve İnönü II adı verilen bu denizaltılarımız, 9 Haziran 1928'de Dolmabahçe önünde demirlediler. Başta Mareşal Fevzi Çakmak olmak üzere yüksek rütbeli subaylarımız bu gemilerle dalış yaptılar.

İlk denizaltı filomuz 12 Şubat 1929'da bağımsız bir birlik durumuna geldi.

1930'da, İtalya ile yapılan ticaret anlaşması sonunda Trieste'nin Monfalcone tezgâhlarına bir hücum, bir de mayın denizaltısı ısmarlandı. Bu gemilere «Sakarya» ve «Dumlupınar» adları verildi.

1935'te bir Alman firması, İspanya'da «E - 1» denizaltısını tezgâha koymuştu. İspanya İç Savaşı çıkınca gemiyi, İspanya yerine biz aldık «Gür» adıyla filomuza kattık.

1936'da Almanya'ya «ay» sınıfı denizaltılarımız sipariş edildi. Atatürk'ün «Baturay», «Saldıray»,«Yıldıray» ve «Atılay» adlarını verdiği bu gemilerden sonuncusu 1942'de, Çanakkale Boğazı'nda 39 denizcimizle birlikte kayboldu.

1939 yılında hükümetimiz, İngiltere'nin Messrs-Vickers tezgâhlarında 4 denizaltı yaptırdı. Bunlara büyük Türk denizcilerinin adları verildi: «Oruç Reis», «Murad Reis», «Burak Reis», «Uluç Ali Reis».

1947'de Amerika Birleşik Devletleri'nin yaptığı askerî yardım gereğince «D-1», «D-2», «D-3», «D-4» denizaltıları Türkiye'ye verildi.

1950 de yine Amerikan yardımı olarak aldığımız «Dumlupınar» ve «Çanakkale» denizaltılarından «Dumlupınar», 1953'te Çanakkale Boğazı'nda bir İsveç şilebiyle çarpışarak battı. Gemi personelinden 81 denizcimiz şehit oldu.

Savaş gücü her yıl biraz daha artan denizaltı filomuza son olarak 1954'te Amerikan yapısı «Preveze» ve «Cerbe» ile 1958 de «Turgut Reis» denizaltıları katılmıştır.

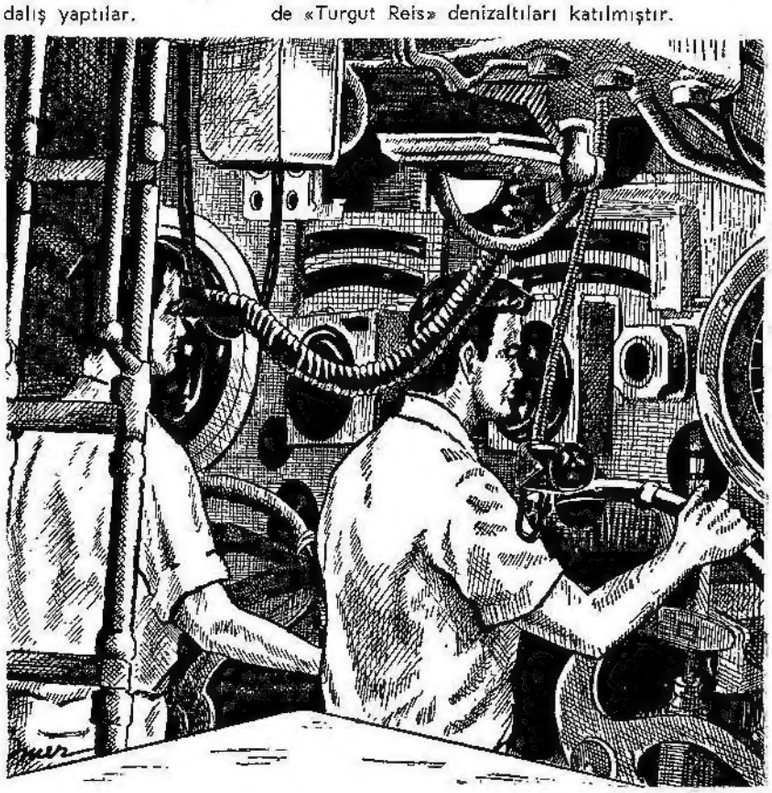

Sakarya denizaltı gemisinin santral dairesi →

PROFESÖR NİTRO-ZUM KAUÇUK YILDIZINDA

BA... BAKIN HELİKOPTERLER DÜŞÜYOR!
ONLARA DA ÖLDÜRÜCÜ GAZ KULLANDI...
DİKKAT! ELİNİ BİZE UZATIYOR.
HIK! İMDAT! ÇIMDIK ATTI!
BENİ YİYECEK!
İSTEMEM!
İMDAAAT!
SIKI DUR! YARDIMINA GELİYORUM
AL SANA! PİS CANAVAR!
PUF!
PUF!
GIK!
Devamı Var

ACEM PARASI — Okulun 5/A öğrencilerinden Bânu Ceylan ile Buket Kam, İstanbul Belediye Konservatuvarı'nın bale resitalinde birlikte oynadıkları «Acem Parası» adlı tabloda

Bu sayımızdan başlayarak, DOĞAN KARDEŞ'i okullarınızda, aranızda bulacaksınız. Çünkü dergimiz, sizleri ve okullarınızı tanıtmak ve böylece, öbür okullardaki öğrenci kardeşlerinizle daha yakından bir bağıntı kurmanızı sağlamak amacıyla bir röportaj serisi düzenliyor.

Şimdilik bu serinin sırasını bildirmiyoruz. Niçin mi? Kardeşlerimiz derste oldukları ya da bahçede oynadıkları bir sırada, DOĞAN KARDEŞ'i birdenbire karşılarında bulsunlar ve biraz şaşırsınlar diye...

Unutmayın, DOĞAN KARDEŞ bir gün de sizin okulunuzda olacak...

İlgiyle izliyeceğinizi sandığımız bu röportajlara, büyük ve örnek bir İstanbul ilkokulu olması bakımından Aksaray İlkokulu'ndan başlıyoruz.

Aksaray ilkokulu

1873 yılında Pertevniyal Sultan'ın çabasıyla kurulan Aksaray İlkokulu'nda bugün en modern öğretim ve eğitim metodları uygulanmaktadır.

Aksaray İlkokulu İstanbul'un en eski ve tanınmış semtlerinden Aksaray'da, Cerrahpaşa'ya çıkan cadde üzerindedir. Okulun bahçesine, yol boyunca uzanan yüksekçe bir duvarın ortasındaki kapıdan giriliyor. Beşaltı basamak çıkıyorum. Karşımda iki katlı, büyük ve modern bir yapı var. Bahçede ise kimsecikler yok. Ders saati olmalı. Ama gene de 12-15 yaşlarında üç çocuğa rastlıyorum. Yaklaşıp soruyorum:

— **«Sizler öğrenci misiniz?»**

En küçükleri cevap veriyor:

— **«Evet!»**

— **«Peki ama dersiniz yok mu?»**

— **«Bizler artık ortaokul öğrencisiyiz. Ortaokullar henüz açılmadı. Elimizde fırsat varken eski okulumuzu görelim dedik de!..»**

Öyledir okul hayatı. İnsan içindeyken değerini bilmez, ayrıldıktan sonra buruk bir özlem duyar ona...

Okulun içine girmeden çevreme bakınıyorum: Sağımda bir Atatürk büstü ve «T» biçiminde bir havuz var; solumda ise akasya, ceviz ve çam ağaçlarına gömülü yemyeşil bir alan uzanıyor. Bu alan salıncakları, tahtereval-lileri, barfiksi, kayağı ve çember tüneliyle eksiksiz bir çocuk bahçesi.

Okula giriyorum. Adımımı attığım yer bir bekleme salonu... Yöneticilerin ve öğretmenlerin odaları sağda.

Kayıt işleri yüzünden müdürün başı oldukça kalabalık. Beklemekten başka çare yok.

Derken, koridorlar çocuk cıvıltılarıyla doluyor: Teneffüs saati. Sağlık ve sevinç fışkıran yüzlerce yüz görüyorum. Koşuyor, zıplıyor, oynuyor, şarkı söylüyorlar... Yalnız içlerinde bir tanesi var ki pek ağırbaşlı. Ceketinin düğmeleri ilikli, boynunda koskocaman bir boyunbağı var. Gözlerini dikmiş, o da beni süzüyor. Eh, konuşmamız gerek, değil mi?

— **«Niçin arkadaşlarına katılmıyorsun?»**

— **«Oyuna meraklı değilim de ondan!»**

— **«Yaaa!.. Adın ne senin?»**

— **«Adnan Şeritçi.»**

— **«Baban ne iş yapar?»**

— **«Kravat satar!»**

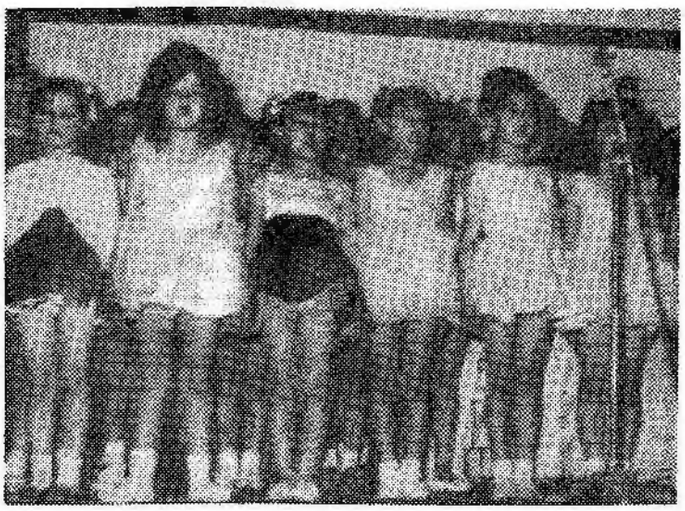

BAHAR RESİTALİ — Aksaray İlkokulu'nun Müzik Kolu öğrencileri, Spor ve Sergi Sarayı'nda düzenledikleri «Bahar Resitali» nde.

Adnan,'la konuşmamız burada kesiliyor. Müdür Bey'in odasına alınıyorum. Aksaray İlkokulu Müdürü Kâmil Özkurt oldukça genç, tuttuğunu koparır bir yönetici. Büyük bir incelikle yer gösteriyor. İyi bir raslantı olarak, Türkiye «deneme ve program geliştirme» okullarının kurucularından, değerli eğitimcimiz Abdullah Ön'ü de orada görüyoruz. Okul üzerindeki genel bilgileri bu yetkili ağızlar şöyle anlatıyorlar:

— «Aksaray İlkokulu'nun geçmişi oldukça eskidir. Ta 1873'e kadar dayanıyor. O tarihte Pertevniyal Sultan'ın çabasıyla kurulan okul'un adı (Mahmudiye Mektebi) idi. Mahmudiye Mektebi 1925'te, Cumhuriyet Hükümeti'mizin Millî Eğitim Bakanlığı'na geçmiştir. O zamanki eski ahşap bina 1939'da yıkılmış ve yerine şimdiki yeni yapı kurulmuştur. Okulun, Aksaray İlkokulu adıyla öğrenime geçmesi bu tarihe raslar. Bundan sonra sırasıyla 1956'da (Deneme Okulu), 1961'de ise bugünkü (Program Geliştirme Okulu) durumuna gelmiştir.»

Konuşmanın burasında sözü alarak

— «Peki, Program Geliştirme Okulu ne demektir?» diye soruyorum. Aldığım karşılık şu oluyor :

— «Gelin, bir iki sınıfa girelim de gözünüzle görün. Böylesi daha iyi.»

Rasgele bir sınıfa giriyoruz: 3-D. İlk soruyu sayın müfettiş Abdullah Ön soruyor:

— «Tatiliniz nasıl geçti, çocuklar?»

(Hep bir ağızdan):

— «İyi!»

«Sizlerle biraz konuşmaya geldik, izin verir misiniz?»

(Hep bir ağızdan):

— «Veririz!»

Bu arada bir şey ilgimi çekiyor. Diğer ilkokulların hepsinde, öğrencilerin belli bir kılığı var: Siyah önlük giyiyor, beyaz yaka takıyorlar. Oysa Aksaray İlkokulu öğrencileri serbestçe giyinmişler. İşte, «program geliştirme okulu»nun getirdiği yeniliklerden birisi de bu. Merak ediyorum, acaba öğrenciler bu durumlarından memnunlar mı?

Bu soruya bir sürü parmak birden kalkıyor.

Orhan Özbarut:

— «Herkesin dilediği gibi giyinmesi güzel bir şey!»

Yıldız Yoldaş:

— «Böyle değişik biçimde giyinince, sınıfımız bir çiçek bahçesine benziyor!»

Adnan Börükhanlar:

— «Böyle giyinmekle üstümüzü başımızı daha temiz tutmaya dikkat ediyoruz.»

FOLKLOR EKİBİ
İşte, okulun folklor ekibi... Sık sık verdikleri ünlü gösterilerden birinde...

Sınıfa göz gezdiriyorum. Yeşil boyalı bir tahta üzerinde günlük çalışma programı yazılı. Daha büyük bir tahtada da o ders saatinde işlenen konu var: İlk Öğretim Haftası.

Sınıf öğretmeni sayın Kadriye Asyadan soruyoruz, çalışma yönteminiz nedir diye. O da sorumuzu sınıfa aktarıyor:

— «Çocuklar, biz bir dersi nasıl hazırlıyoruz, içinizde kim güzel cevap verecek bakalım?»

Parmaklar yine havada. Füsun Kurallı konuşuyor:

— «Ünitemizi plânladıktan sonra bilgiler topluyoruz. Kitaplardan, gazetelerden, radyodan... Böylece bir ön hazırlığımız oluyor. Sonra bu bilgileri bir düzene sokarak, sınıfta işliyoruz...»

İşte, bir «program geliştirme okulu» olan Aksaray İlkokulu'nun başlıca özelliği de burada. Alışılmış eğitim düzeninden çok farklı olarak öğrenciler, öğretmenin verdiği dersi hazırlop dinlemiyorlar. İlgi duydukları günlük bir konuyu araştırarak, gözleyerek ve deneyerek öğreniyorlar. Diyelim ki bir öğrenci o günkü gazetede ilgisini çeken bir yazı (bir astronotun uzay yolculuğu, bir deprem olayı gibi) okudu. Bu olay o günkü dersin konusu olarak ele alınıp taze taze işleniyor. Böylece ders sıkıcı ve kuru bir bilgi yığını olmaktan çıkarak büyük bir canlılık kazanıyor. Sonuç olarak diyebiliriz ki, Aksaray İlkokulu'nun amacı, çağdaş eğitimin getirdiği yenilikleri, yurdumuzun gerçeklerini gözönünde tutarak uygulamaktır.

Aksaray İlkokulu, 1300 öğrencinin okuduğu dev bir okuldur. 60-70 kişilik 20 sınıfın hepsini gezmemiz mümkün değil. Bunlardan 5-A'ya uğramakla yetiniyoruz. 5-A öğrencilerini ikindi kahvaltısı ederlerken bastırdık. Saat tam 15. Önümüzde otuz dakikalık bir dinlenme süresi var. Öğrencilerin hepsi de, evlerinden getirdikleri yiyecekleri yaymışlar, büyük bir neşe ve iştahla atıştırıyorlar... E, böyle bir durumda da derslerden söz etmek doğru mu ya? Sağdan soldan konuşalım daha iyi...

Bu konuşmalardan öğreniyoruz ki, başta 5-A olmak üzere bütün Aksaray İlkokulu öğrencileri, özellikle müziğe, oyuna ve baleye çok düşkünler. Her yıl mayıs ayında, Spor ve Sergi Sarayı'nda düzenledikleri «Bahar Resitali» gerçekten bir sanat olayı oluyor. Yıl içindeki türlü konserler, müsamereler ve folklor gösterileri de caba. Hele geçen yıl İstanbul Konservatuvarı'nın bale resitalinde, Bânu Ceylan ve Buket Kam adlı öğrencilerin birlikte oynadıkları «Acem Parası» adlı tablo hâlâ hatırlarda...

Aksaray İlkokulu öğrencileri bizi çok tatlı bir folklor gösterisiyle uğurladılar. Buket Kam, Halûk Uluhan ve Banu Ceylan üçlüsünün oynadıkları, Kars dolaylarından alınan ünlü «Kıskanç» oyunuyla...

UÇAN ADAM UZAY S

İHİRBAZI KARŞISINDA

ARSADAKİ DEMİR KAPI

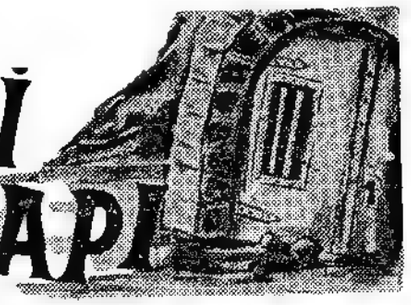

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ

İçlerinden biri kız olan oniki-onüç yaşlarında dört öğrenci, her zaman oynadıkları bir arsada bulunan ve toprağa yarı yarıya gömülmüş bir demir kapıyı açmaya karar verirler. Önce molozları toplar, uzun uğraşmalardan sonra paslanmış demir kapıyı açarlar. Burasını kendilerine lokal yapacaklardır.

Yazan: K. TUĞCU

3

Sonra gerilere doğru gidildi. Yer yassı malta taşlarıyla döşeliydi.

O gün, ertesi gün sürekli olarak çalışıldı. Toprağın büyük bir kısmı atıldı. Sevim dışarıda duruyordu. Eline bir kitap almıştı. Bir gelen olursa arkadaşlarına haber verecekti.

Bu kız oniki yaşında, kapkara gözlü, güneş yanığı, ele avuca sığmaz bir çocuktu. Doktor olan babası:

— «Kız mısın, oğlan mısın, anlamadım gitti.» derdi. «Bu kadar kız arkadaşın var, oğlanlarla oynuyorsun.»

Bir gün Sevim cevap vermişti:

— «Baba ben kolkola girip caddede piyasa eden, kumaşlara bakan, sonra evde topuklu ayakkabı denemesi yapan kızlardan hoşlanmıyorum. Bu oğlanlar benim arkadaşımdır. Bir okuldayız, bir sınıftayız.»

— «İyi ama onların yapısı başka, seninki başka.»

— «Arkadaşın yapısı aranır mı, baba? Onlar benim kuşağımın oğlanları.»

— «Vay senin kuşağın mı var?»

«Kuşak demek yaşıt demek, senin anlıyacağın nesil demek.»

— «Ha, anladım şimdi. Neye bu oğlanlarla arkadaşlık ediyorsun?»

— «Nedenini sorma baba. Biz çete kurduk!»

— «Eşkiyalık mı yapacaksınız.»

— «Hayır, biz dörtler çetesiyiz. Ben arkadaşlarımın maskotuyum.»

— «Maskot da ne oluyor?»

— «Maskot arkadaşlarına uğur getirir.»

— «Biz ona muska deriz. Peki çetede senin başka vazifen yok mu?»

— «Benim görevim gözcülük etmektir. Bir de sağlık işlerine bakarım.»

— «Güzel, ama arkadaşların bostana daldıkları zaman da sen erketecilik yapıyor musun?

★

Demir kapı açılalı 3 gün olmuştu. 50'şer santim genişlikteki karo şeklinde malta taşlarıyla döşeli bulunan mahzene «Bizim Lokal» adı verilmişti. Oraya demirbaş olarak bir kazma, bir kürek, bir süpürge alınmıştı. İçerisi, kapı ardına kadar açılmazsa çok loş oluyordu, ama bu loşluk da onların hoşuna gidiyordu.

Bir yandan mahzen kapısına inilen merdivenin etrafı temizlenir, etraftaki toprak kürekle sıyrılıp altından kırmızı tuğla döşeli yer çıkartılırken bir yandan da lokalın döşenip düzene sokulması uygun görülmüştü. Dördü bir araya gelerek oraya neler gerektiğini düşündüler. Bunları bir kâğıda yazdılar.

Üyeler için oturacak bir yer, bir tahta masa, bir elbise askısı, bir kitap rafı, masanın üzerine bir sürahi ile dört bardak, bir bıçak, bir su kovası, bir keser alınacaktı.

Bunları, gündeliklerinden artırdıkları para ile alacaklardı. Hepsi bu uğurda çalışırken Doğan da maltaların üzerini temizliyordu.

★

İki çocuk yere çömelmiş, mermer taşı kaldırmaya uğraşıyordu.

DEMİR KAPAK

Doğan herkesi dışarıya çıkartıp lokalın maltalarını temizleyip iyice meydana çıkarmaya çalışırken dışarıda üç arkadaş arasında lokalin içine yapılacak sıralar hakkında bir tartışma geçiyordu. İşte bu anda Doğan kıpkırmızı bir yüzle dışarıya fırlamıştı:

— «Çocuklar buraya gelin, bir şey buldum.» diye bağırdı.

Üç arkadaş telâşla basamakları inip lokale girdiler. Doğan soluk soluğa, molozları arsaya taşıdığı tenekenin üzerine oturdu. Sıkı çalıştığı için yüzünde, boynunda terler vardı.

Çocuklar ortada dikkati çekecek bir şey göremeyince Doğan'ın yüzüne baktılar. Bekçinin oğlu sırıtarak:

— «Üçünüz de bir şey göremiyor musunuz?» diye sordu.

Oğuz kızdı:

— «Alayın sırası değil, önemli şeyler konuşuyorduk...»

Doğan alay etti:

— «Benim sırtımdan ter akıyor, bayımız önemli şeyler konuşuyormuş. Gözünü aç da iyi bak. Buradaki daha önemli.»

Sevim söze karıştı:

— «Uzatma Doğan, ne varsa söyle. Her tarafı temizlemişsin işte.»

Bekçinin oğlu:

— «Yazık», dedi. «Göremiyorsunuz. Ben nerede oturuyorum?»

«Tenekenin üstünde.»

«Tenekenin altında ne var?»

«Ne olacak taş var?»

— «Bu taş, başka taşa benziyor mu?»

«Benzemiyor tabii. Beyaz bir taş.»

— «Buna mermer derler.»

— «Anladık mermer taşın üstünde oturuyorsun.»

— «Yerdeki öteki taşlar buna benziyor mu?»

— «Hayır, onlar esmer taş.»

— «Esmer taş değil, onlar malta taşıdır. Bunu adama okulda öğretmezler. bu hayatta öğrenilir.»

— «İyi ya canım, memnun oldum. Sen mermer taşın üstünde oturuyorsun, ötekiler malta taşı.»

Sonunda Kaya daha fazla dayanamıyarak bağırdı:

— «Malta olmuş, mermer olmuş, ne çıkar. Ne varsa söyle.»

Doğan elini dizine vurarak:

— «Çocuklar, dedi. Alay etmiyorum ben. Lokalın altı malta taşlarıyle döşenmiş. Ama bir tanesi mermer. Taşlar tertemiz olunca bu benim dikkatimi çekti. Nedenini kendi kendime sordum. Siz de sorun kendinize bakalım.»

Sevim sabırsızlandı:

— «Canım uzatma dedik ya! Sen böyle işleri bizden iyi bilirsin.»

İki erkek çocuk yere çömelmiş, mermer taşa bakıyorlardı. Doğan içi süprüntü dolu tenekeyi bir kenara çekerek:

— «Arkadaşlar», dedi. «Mermeri görür görmez tepem attı. Bunun altında bir iş var, dedim. Kazmayı yanlamasına taşın üzerine vurdum. Vurmamla dışarıya fırlamam da bir oldu. Size haber verdim.»

Sevim sordu:

— «Vurdun da ne oldu?»

Doğan kazmayı eline aldı:

— «Şimdi susun da dinleyin», dedi. «Bakalım ne olmuş?»

(Devamı var)

PARA BİRİKTİRME FONU

Üç ay süreyle

Doğan Kardeş

Her ay
10 Okuyucusuna

Yapı ve Kredi Bankası'nda
500'er liralık para biriktirme
fonu açıyor

Bu fonu kazanacak okuyucularımız, alacakları 500'er liralık «AİLE CÜZDANLARI»yla YAPI ve KREDİ BANKASI'nın bütün ikramiyelerine katılabileceklerdir.

«PARA BİRİKTİRME FONU»

kur'asına katılabilmek için Doğan Kardeş'in son sayfasında yayımlanan müsabaka kuponlarının 1, 2, 3 ve 4 numaralılarını bir arada ve zarf içerisinde şu adrese göndermeniz kâfidir.

«DOĞAN KARDEŞ DERGİSİ
Para biriktirme fonu
müsabakası

Divanyolu, Klod Farer C. No. 5
İSTANBUL»

DİKKAT — Önümüzdeki sayıda 4.üncü ve son kuponu neşredeceğiz. Böylece büyük müsabakamızın birinci tertip kuponları tamamlanmış olacaktır. Okuyucularımıza 1, 2, 3 ve 4 numaralı kuponları koyacakları ve adresimize gönderecekleri zarfın arkasına isim ve soyadlarıyla açık adreslerini yazmalarını hatırlatırız. Önümüzdeki sayıda müsabakaya katılma süresiyle «PARA BİRİKTİRME FONU» müsabakasının birinci tertip çekiliş tarihini açıklayacağız. Dördüncü kupon çıkıncaya kadar elinizdeki üç kuponu kaybetmemeye dikkat ediniz.

Kurtuluş Savaşımızın Kahraman Kadınları

★

Halime çavuş Kurtuluş Ordusu'na cephane taşıyan genç ve güzel bir kızdı.

HALİME ÇAVUŞ

Erkek kılığında genç ve güzel bir kız Kastamonu Askerlik Dairesi Başkanı Osman Bey'in karşısına çıktı... Ordu'ya yazılmak istiyordu.

Yazan: İhsan Ozanoğlu

Kurtuluş Savaşı'mızın destanını yaratanlar yalnızca Mehmet'ler Ali'ler, Hasan'lar mıdır? Hayır! Onların yanısıra vuruşup ölen nice çiçeği burnunda kızlar, boynu bükük dullar, ak saçlı analar vardır. İşte hikâyesini anlatacağımız Halime Çavuş da onlardan biridir. Kastamonu'nun Duruçay Köyü'nden, 1898 doğumlu, İbrahim kızı Halime Palabıyık. Başında Çerkez başlığı, sırtında işlemeli cepken, belinde Tosya kuşağı, gümüş kama ve ağızlık, bacağında kaytanlı zıpka, ayağında horoz başlı tulumbacı yemenisi...

Kastamonu'nun Kuvayi Milliye'ye (Kurtuluş Ordusu) katıldığı sıralardı. Güzel yurdumuz Yunan işgali altında kan ağlıyor, koca Anadolu, bitmez tükenmez bir yangın yerini andırıyordu. Türk Ulusu'nun şerefli ve haysiyetli bir millet olarak ayakta kalabilmesi için genç-yaşlı, kadın-erkek demeden, bir ölüm-kalım savaşına girmek, Atatürk'ün deyimiyle düşmanı vatanın «harimi ismeti»nde (girilmesi yabancılara yasak olan kutsal yer) boğmak gerekiyordu. İbrahim kızı Halime de böyle düşünenlerdendi. Kastamonu Askerlik Dairesi Başkanı Osman Bey'in karşısına bir gün, erkek kılığında, genç ve güzel bir kız çıktı, orduya yazılmak istediğini söyledi. Osman Bey, Halime adlı bu yiğit kızın dileğini gözleri yaşararak yerine getirdi. Onu cephane koluna ayırarak yanına iki çavuş, birkaç onbaşı ve 65 er verdi.

Yunan zırhlıları, silâhsız ve savunmasız kalmış İnebolu'yu kıyasıya bombalarken Halime Çavuş da kıyıdaki savaş malzemesini taşımak için erleri ve çevre halkıyla birlikte canla başla çalışıyordu. Bunu gören Yunan filosu komutanı bataryalarına ateş emri verdi. Mermiler sağnak halinde yağıyordu ki Halime Çavuş kanlar içinde yere yuvarlandı. Kahraman kadın bütün cephaneyi kurtarmıştı, ama bacağının bir parçasını kaybetmişti!

Bir buçuk ay kadar hastanede yattıktan sonra hava değişimi bile almadan ordu saflarına dönen Halime Çavuş, Sakarya Savaşına da gönüllü olarak katıldı ve Yunan sürüleri denize dökülünceyedek göğüs göğüse, süngü süngüye dişi bir aslan gibi boğuştu.

Genç kadının bu kahramanlığı bütün yurtta derin etkiler meydana getirdi.

Büyük Zafer'den sonra Atatürk, kendisine İstiklâl Madalyası verdi ve harb malûlü olarak maaş bağlattı.

Şimdi yaşı hayli ilerlemiş olan bu kahraman ninemiz, şerefli ömrünün son günlerini çocukları ve torunlariyle birlikte sâkin bir şekilde geçirmektedir.

Kurtuluş Savaşı'mızın kazanılmasında Kastamonu'lu Halime Çavuş gibi kahraman kadınlarımızın büyük bir rolü olmuştur.

BİR GARİP YILDIRIM!

İtalya'nın Tombola kasabasında Aldafino Rossi adında birinin evine düşen yıldırım, içerdeki canlılara hiçbir zarar vermemişti. Yıldırım, bir ateş ve ışık topu halinde bütün evi hızla dolaşmış, içerde ne kadar kumaş ve benzeri şey varsa hepsini yakmış, sonra musluk borusundan toprağa karışıp gitmişti!

İMDAAAT!.. MERDİVENİN BAŞAMAKLARI ÇÖKTÜ...
UĞURSUZ ELMAS
PAT! KÜT! GÜMM!
...İŞ... TE... ANA... MUŞ... LU... GU... KA.. PAT... TİM...
İŞTE. GÖRÜNMEZ KAZA BUNA DERLER..
MUSLUKÇU-YU ÇAĞIR-MALIYIZ...
BU ELMASIN UĞURSUZ-LUĞUNA İNANDIN MI ŞİMDİ?
KURT KARDEŞ HEMEN ELMASI PAKET EDER..
BUNU BAŞKASI MÜZEYE GÖTÜRME-Lİ... HAH... HAH...
BEŞ DEFA DÜŞTÜK-TEN, ALTI DEFA OTOMOBİLİN ALTINDA EZİLMEK-TEHLİKESİ GEÇİR-DİKTEN, İKİ OTO-BÜS KAZASINDAN VE İKİ KİŞİNİN KAFASINI YARDIK-TAN SONRA KURT KARDEŞ KUTUYU POSTAYA VEREBİLDİ...
POSTA VE TELGRAF
P.T.T
ELMAS'I PİSBIYIK'IN ADRESİNE YOLLADIM....
KURT KARDEŞ PİSBIYIK'IN EVİNE YAKIN BİR YERDE GİZLENDİ...
HAH... HAH... HA! ŞİMDİ UĞURSUZ ELMASI ALINCA KİM BİLİR NE HOŞ UĞURSUZLUKLARLA KARŞILAŞACAK... AH, SEYRİ NE GÜLÜNÇ OLACAK...
... İŞTE POSTACI GELİYOR...
SİZE BİR PAKET VAR.
GEÇMİŞ OLSUN. BU NE HAL BÖYLE?
BURAYA GELİRKEN BİSİKLETİME BİR OTOMO-BİL ÇARPTI... BENİ DE BİR BAŞKA OTOMOBİL EZDİ...

ŞIMDİ GÖREVİMİ BİTİRDİĞİME GÖRE HASTAHANEYE GİDEBİLİRİM...
PİSBIYIK, PAKETİ AÇINCA ŞAŞIRDI...
HIMMM! BİR ELMAS!
BÖYLE PAHA BİÇİLMEZ BİR ŞEYİ KİM GÖNDEREBİLİR? MÜZEDEN ÇALINAN ELMAS OLMASIN BU?..
BİRİSİ BENİ KÖTÜ DURUMA DÜŞÜRMEK İSTEMİŞ. HEMEN POLİSE BİLDİREYİM...
BÖYLECE...
NASIL?. POSTA İLE BİR ELMAS MI GÖNDERDİLER? HEMEN GELİYORUZ...
ÇABUK! OTOMOBİLİ HAZIRLAYIN! YANILMIYORSAM UĞURSUZ ELMAS BULUNDU...
PEKİ BAY KOMSER!..
POLİS GELİNCEYE KADAR GÜZEL BİR KAHVE PİŞİREYİM!
GARİP!.. GARİP BİR KOKU VAR!.. SANKİ...
BOM
ODAYI HAVAGAZI KAPLAMIŞ!
GÜM!
HÜCUUUMMM!..
ELİME GEÇTİN İŞTE!
HIK!. MIK!..
PİSBIYIK, PATLAMANIN ŞAŞKINLIĞIYLA BEKLENMEDİK ŞEKİLDE HAREKET EDER.
GÜNAYDIN!. GEL SANA ŞU ELMASI VEREYİM!
DEVAMI VAR

YIKIK EVİN ESRARI

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ

Mişel, okul tatilinde sınıf arkadaşı Tom'a bir haftalığına misafirliğe gider. Bir gün kırlarda dolaşırken yarı yıkık boş bir ev görürler. Bu evi gezmek isterken kendilerini oradan kovan bir adamın durumundan şüphelenirler ve eve tekrar gidip şüphelenmekte haklı olup olmadıklarını anlamak isterler. Gerekli hazırlıklarını yaparlar.

Tom ve Mişel ayaklarının ucuna basa basa üst kata çıkan merdivenin altına girdiler.

3

Ertesi sabah kalktıkları zaman ikisi de heyecandan yerlerinde duramaz haldeydi. Kahvaltıda Tom babasına.

«Baba, senden bir şey isteyeceğim, ama vermezsin diye çekiniyorum,» dedi. «Rica etsek dürbünü bugünlük bize verebilir misin?»

— «Dürbünü mü? Bu da nereden aklına geldi. Bugun ben de kıyıya inip yelken yarışını seyredecektim. Ama zararı yok. Dikkat edeceğine, bir yere çarpıp kırmayacağına soz verirsen veririm.»

Tom'un söz vermesi üzerine de babası dürbününü onlara verdi

— «Peki geç kalmazsanız iyi olur,» dedi. «Hava düzeldi. Belki denize çıkarız. İlerideki adalara kadar uzanırsak hiç fena olmaz»

Kahvaltıları sona erince iki arkadaş yanlarına yemeklerini alıp yola çıktılar. Yıkık eve varıncaya kadar pek az konuştular. İkisinin de çok heyecanlı olduğu durumlarından belliydi. Eve iyice yaklaşmışlardı ki Tom:

— «Artık gozumüzü açsak iyi ederiz» diye fısıldadı. «Otların arasına yatalım, eve kadar sürüne sürüne gidelim.»

— «Haklısın. Dün sabahki adam belki de balkonda etrafı gozetliyordur.»

İki arkadaş yere yatıp otların arasında sürüne sürüne eve doğru ilerlemeye başladılar. Küçük bir tepenin arkasına geldikleri zaman Tom, boynundaki dürbünü kutusundan çıkartarak gözlerinin önüne tuttu Dikkatle bahçeyi ve evi gozetlemeye başladı. Neden sonra:

— «Hiç kimse gözükmüyor,» diye mırıldandı. «İstersen sen de al bak bakalım, kimseler var mı?»

Mişel de dikkatle evi ve bahçeyi gözden geçirdiyse de kimseye raslamadı. Tam dürbünü Tom'a verecekti ki birden olduğu yerde sıçrayıverdi. İleride, bahçedeki bir kume ağacın arkasından bir dumanın çıktığını farketmiştı. Tom'a donerek:

«Ağaçların arkasında küçük bir baraka var gibi geliyor bana» dedi. «Baksana, ağaçların bulunduğu yerden bir duman çıkıyor.»

Tom dürbünü alıp baktığı zaman arkadaşına hak verdi

— «Evet, dumanı ben de gördüm. Herhalde içeride birisi var,» diye fısıldadı.

Çeviren: Eser TUTEL

İki arkadaş çalılıkların arkasına gizlene gizlene bayır aşağı inmeye başladılar. Ağaçlığın bulunduğu yere geldikleri zaman duman çıkan yerin baraka olmayıp yıkık evin bir parçası olduğunu gordüler.

Tom durbünle bahçeyi ve evi gözetlemeye başladı...

— «Peki, şimdi bız ne yapacağız?»

— «Kimse bizi görmeden sürüne sürüne yıkık eve kadar gideceğiz. İçeriye gireceğimiz yer pek uzak olmasa gerek.»

Tom durbünü yeniden gözlerine götürürken

— «İçeri girmeden önce etrafı iyice gozden geçirelim,» diye fısıldadı.

Ama tam o sırada Mişel'in, kolunu tutması uzerine durdu. Mişel:

— «Şuraya bak Tom,» diyordu. «Dun gördüğümüz adam değil mi bu?»

Gerçekten de evden, bir gün önce kendilerine bağıran adam çıkmış, iki evin arasındaki avludan yürüyerek asıl yıkık eve girmiş, gozden kaybolmuştu.

Tom birden ayağa fırlayarak «İçeri girmenin tam sırası,» diye fısıldadı. «Adam içerideyken bizi gormez bile...»

Çalılıkların arkasına saklana saklana yıkık eve doğru koşmaya başladılar. İkisinin de heyecandan kalbleri sanki duracak gibiydi. Kırık bir pencereden içeri atladılar ve ses çıkarmamaya çalışarak koridora çıktılar, etraflarına bakındılar. Kimsecikler yoktu. Etrafta, ses seda da duyulmuyordu.

Ayaklarının ucuna basa basa yürüyüp ust kata çıkan merdivenin altına girdiler. Burası karanlık ve kuytu olduğu için şimdilik emniyette sayılırlardı. Ama çok geçmeden uzaktan uzağa ayak sesleri duyulmaya başladı, arkasından da az önce içeri girdiğini gördükleri adamın ilerideki köşeden çıktığını gordüler.

Adam kendi kendine bir şeyler mırıldanarak yürüyordu. Halından dalgın olduğu anlaşılıyordu. Adam geldi, geldi, âdeta onlara sürtünürcesine yakınlarından geçti. İki arkadaş da heyecandan nefeslerini kesmişlerdi. Neredeyse kalblerinin atışı duyulacaktı. Adamın neler mırıldandığını ne Tom anlayabildi, ne de Mişel...

Adamın dışırı çıkıp yeter derecede uzaklaşmasını bekledikten sonra Tom gızlendığı yerden çıkarak az ilerideki pencerelerden birine yürüdü, dışarıya bir göz attı:

— «Ortalıkta görünmüyor. Küçük eve girmiştir herhalde,» diye fısıldadı. «Mahzene girmek için bundan elverişli fırsat bulamayız. Haydi Mişel, macera asıl burada başlıyor!»

Mişel güldü

— «Mahzende korsanların definesini keşfedeceğini sanıyorsan aldanıyorsun... Bana kalırsa çöplükten başka bir şey bulamıyacağız.» dedi.

Demir kapıyı açıp içeriye baktılar. Mahzene inen merdiven zifiri karanlıktı. Tom elektrik fenerini yakarak aşağıya tuttu, sonra da kendisini takip etmesi için Mişel'e işaret etti

Mahzen fecı şekilde küf kokuyordu. Ötede beride içki şişesi kasaları, eski sandıklar, çürümüş çuval artıkları vardı. Işığı mahzenin dört bir koşesine de tutup her tarafı iyice gözden geçirmelerine rağmen ilgi çekici bir şeyle karşılaşmadılar.

Tom'un yüzünden, aradığını bulamadığı anlaşılıyordu:

— «Bu adam buraya boş yere gelmedi ya, elbet bir bildiği vardı,» diye soylendi. «Gel şu çuvallara, kırık sandıklara filân bakalım.»

Mişel:

— «Bu pıs şeylere dokunmasan iyi edersin Tom,» diyecek oldu.

Ama Tom oralı değildi:

— «Bu çuvalların içinde muhakkak bir şeyler olmalı. Bak, meselâ şu öndeki çuval ötekilerden daha gevşek gibi duruyor, değil mi?»

Mişel cevap vermek için tam ağzını açtığı sırada merdiven tarafından ayak seslerinin geldiği duyuldu. İki kişi bir şeyler konuşuyorlar, biri önde, öbürü arkada aşağıya iniyorlardı. Tom:

— «Çobuk saklanalım Mişel.» dedi.

(Devamı var)

Pulcunun Köşesi Doğan Kardeş

TARİHTE İLK DEFA POSTA PULLARI ÜZERİNE İKİ ÇOCUĞUN YAPTIĞI RESİMLER BASILIYOR

JAMES BERRY VE TASVİR ŞEMZA — İngiliz PTT İdaresi tarafından düzenlenen Noel Pulu resmi yarışmasını kazanan altışar yaşındaki iki küçük öğrenci kendi desenleriyle basılmış Noel Pulları'yla...

İngiltere çocukların resimlediği pulları Noel'de çıkarıyor

Biri kız, öteki erkek iki küçük öğrenci geçenlerde okullarından izin alarak İngiliz Posta Bakanı'na tarihe geçecek bir ziyarette bulunmuşlardır.

Posta Bakanı Edward Short, Tasvir Şemza ile James Berry adlı iki küçüğü Londra'daki makamında büyük bir heyecanla karşılamış ve kendilerine PTT İdaresinin Noel pulları için açtığı resim yarışmasını kazanmalarından ötürü 600'er lira ikramiye vermiştir.

Tasvir ve James tarafından çizilen pul resimleri, yarışmaya katılan 5000 ilkokul öğrencisi tarafından gönderilen desenler arasından seçilmiştir. Yarışmaya gönderilen resimlerin incelenmesi iki aya yakın bir zaman almış ve bu işte loo'ü aşkın ressam ve mütehassıs çalışmıştır.

Tarihin hiçbir döneminde posta pulları üzerinde orijinali çocuklar tarafından yapılmış resimler kullanılmadığı için Noel'de çıkarılacak iki pula koleksiyoncular büyük önem vermektedirler.

1 Ocak 1967'de yayımlanacak her iki pulun da kapışılacağına muhakkak nazarıyla bakılmaktadır.

YARIŞMADA BİRİNCİLİK ALAN RESİMLER

JAMES BERRY'nin çizdiği pul deseni mavi, pembe, kırmızı, siyah ve altın renklerindedir. Şapkası, atkısı ve tatlı tebessümüyle bir kardan adamı göstermektedir. Altı yaşında bir ilkokul öğrencisi olan James Berry İngiltere'nin Beckengham şehrindendir.

TASVİR ŞEMZA'nın çizdiği bu pul deseni Doğu'lu bir hükümdarı göstermektedir. Resim sarı, kırmızı, yeşil, mavi, siyah ve altın renkleriyle yapılmıştır. Stafford şehrinde oturan Pakistan'lı Şemza'nın anne ve babası İngiltere'de resim öğretmenidir ama çocuklarına hiçbir şekilde yardım etmemişlerdir.

GARİP FAKAT GERÇEK ★ GARİP FAKAT GERÇEK ★ GARİP FAKAT GERÇEK

NE OLMAK İSTİYORLAR ?

Geçenlerde Amerika'nın İndianapolis şehrinde ilkokul öğrencileri arasında yapılan bir anket gayet ilgi çekici bir şekilde sonuçlandı. Küçük ilkokul öğrencilerine sorulan soru şuydu: «Büyüyünce ne olmak istiyorsunuz?» Gelen çeşitli cevaplar içinde erkeklerin hemen yarısından fazlası, «Büyüyünce James Bond gibi bir casus avcısı olmak istiyoruz,» şeklindeydi. «Kovboy» olmak isteyenler ikinci, «Feza pilotu» olmak isteyenler ise üçüncü sırada geliyordu. Kız öğrencilerin içinde «Televizyon yıldızı» olmak isteyenler, «Model», ya da «Kapak Kızı» olmak isteyenlerden çok daha fazlaydı.

SON ÇARE

Holânda'da büyük, küçük hemen herkesin bir bisikleti vardı. Gençler her nedense trafik kurallarına pek uymadıkları için sık sık kaza yapmakta, böylece trafik polisleri gençlerle uğraşmaktan bezmiş durumdadırlar. Gençler ekseri geceleri ışık yakmadan gezdikleri için, otomobiller için de, kendileri için de büyük tehlikeler yaratmaktadırlar. Bunu gözönünde bulunduran bir bisiklet fabrikası geçenlerde, karanlıkta, tıpkı fosforlu saatin yelkovanıyla akrebi gibi, kendiliğinden pırıldayan bisikletler yapmaya başladı.

OKUYUCU KÖŞESİ

İtalya'nın Roma şehrinde bulunan okuyucularımızdan Meral Hülya, okuduğu bir kitaptaki Ezop'un hikâyelerini çok beğenmiş. Bunlardan birini tercüme edip bize göndermiş. Aynen aşağıya alıyoruz:

TECRÜBELİ İNSANLAR KOLAY ALDANMAZ

Vaktiyle bir adamın evini fareler istilâ etmiş imiş. Adamcağız bu kemirici hayvanlardan kurtulmak için bir kedi almış. Fare avcılığiyle ün salmış olan kedi, kısa zamanda evdeki farelerin çoğunu temizlemiş, kedinin elinden kurtulabilen farecikler ise tavan arasından, rafların üst katlarından aşağı inemez olmuşlar. Kedi av bulamayınca günden güne zayıflamaya başlamış. Sonunda bir gün duvardaki bir deliğe ön ayaklariyle asılmış ve ölü taklidi yapmış. Böylece fareleri kandıracağını umuyormuş. Ama rafın kenarından bakan ihtiyar bir fare kedinin hilesini hemen anlamış:

— «Ah, zavallı kedicik!» demiş. «Senin içine saman doldurup ortaya koysalar yine yanına yaklaşamayız.»

★

OKUYUCU KÖŞESİ

Doğan Kardeş bu köşeyi kardeşlerine ayırmış bulunuyor. Göndereceğiniz güzel yazıları, şiirleri, karikatürleri ve çevirileri öteki kardeşlerinize duyurabilmek için bu köşede yayımlayacağız. Mektuplarınızı «Doğan Kardeş Okuyucu Köşesi, Divanyolu Klod Farer Cad. No. 5 — İstanbul» adresine yollayınız.

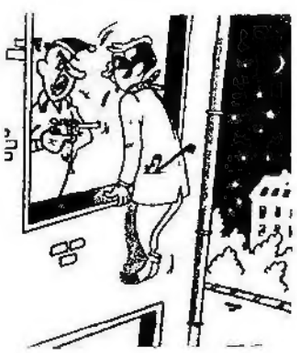

— Eller yukarı!...

Erenköy'den Zeynep Göker adındaki okuyucumuzdan aldığımız şiiri aynen aşağıya alıyoruz:

ANNECİĞİM

Benim sevgili, güzel anneciğim
Her gece başımın ucunda,
Ninni söyliyen sendin.
Beni uyutmak için
Kendin hiç uyumazdın.
Azdır ne yapsam uğrunda,
Benim sevgili, güzel anneciğim.

HÉLÈNE SOLANGE DIOP: 93 Av. Blaise Diague, Dakar-Senegal (**İtalyanca bilen genç kız ve erkeklerle mektuplaşmak istediğindedir.**)

RODOLFO TROMBELLI: Via Pietrobuoni 13 B, S. Agata Bolognese-Bologna - İtalya (**15 yaşındadır. Yazıtlariyle Fransızca veya İtalyanca olarak mektuplaşmak amacındadır.**)

MICHELE VANCHESI: 42 Rue des Graver Chénée, Lieges-Belçika (**İtalyanca bilen kız veya delikanlılarla mektuplaşmak istiyor.**)

CHING YUNG LEI: 17 Yang Lo Street, Changhwa-Taiwan, Asia (Formosa) (**16 yaşındadır. İngilizce veya Çince bilen kız ya da erkek öğrencilerle mektuplaşmak istemektedir.**)

A. GWIAZDA: c/o Miss G. Dearman, Kleeman Street, Waikerie - U. S. A. (**En çok 21 yaşına kadar olan genç kız ve delikanlılarla mektuplaşmak istemektedir.**)

AURA VITTI: Via Francesco Brancati S. N. Acilia (Roma) - İTALİA (**kartpostal koleksiyoncularıyle değiştokuş yapmak istiyor.**)

YENİ YAYINLAR

H. C. Andersen
KURŞUN ASKER

Doğan Kardeş «Dünya Çocuk Masalları» serisinden olan bu eser ünlü yazar Andersen'indir. Her sayfa İtalyan ressam Nardini'nin renkli resimleriyle süslüdür. Lüks ciltli fiatı 15 liradır.

DOĞAN KARDEŞ
in
GÜZEL KİTAPLAR SERİSİ

Egon Larsen
Dünyanın Çehresini Değiştiren
12 ADAM

Çocukluklarından itibaren insanlığa yararlı olmak için yılmadan, usanmadan çalışan ve sonunda başarıya ulaşan 12 mucit ve bilim adamının (Graham Bell, Thomas Edison, Ernest Abbe, John Dunlop, Guglielmo Marconi, Wright Kardeşler, Rudolf Diesel, Lord Rutherford, Henry Ford, John Logie Baird, Sir Frank Whittle, Watson - Watt) **ilgi çekici hayat hikâyesi. Ciltli fiatı 12,5 liradır.**

BULMACA

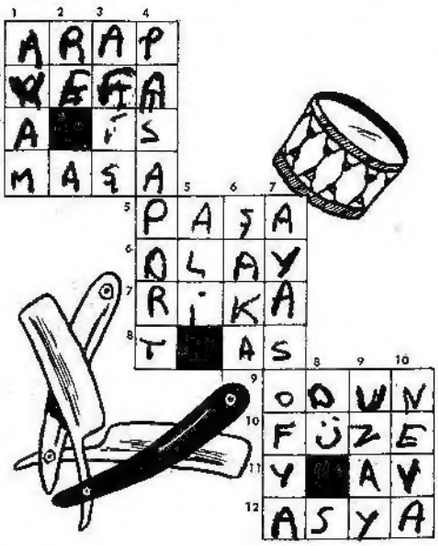

Soldan Sağa: 1 — Arabistan'lılara verdiğimiz bir ad, 2 — İstanbul'da bir semt, 3 — Dumanın bıraktığı kara toz, 4 — Ateş tutmaya yarayan madeni çatal, 5 — Şimdiki generalin karşılığı, 6 — Topluluğun ilgisini çeken şey, 7 — Arap yazısında bir şekil, 8 — İskambilde birli, 9 — Katı yakacak maddelerinden, 10 — Tepkili mermi, 11 — Güzel bir spor, 12 — Dünyanın en büyük anakarası.

Yukarıdan Aşağıya: 1 — Eskiden aşağı halk anlamına kullanılırdı, 2 — Nota, 3 — Büyük duvar ilânı, 4 — Memleket dışına çıkış vesikası, 5 — Erkek isimlerinden, 6 — Gülüşmeye yol açan söz veya hareket, 7 — İstanbul'un tarihî bir cami ve müzesi, 8 — Tavla zarında bir sayı, 9 — Bütün varlıkları her yönden kaplayan sonsuz boşluk, 10 — Türk müziğinde bir makam.

GEÇEN HAFTAKİ BULMACANIN ÇÖZÜMÜ :

SOLDAN SAĞA: 1 - Ramazan, 2 - Cinayet, 3 - Perükâr.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: 1 - Karides, 2 - Karabük, 3 - Camekân.

GEÇEN HAFTAKİ BİLGİ TESTLERİNİN CEVAPLARI

4	+	5	+	8	17
+	■	+	■	−	+
1	+	7	−	3	5
+	■	−	■	−	+
9	−	6	−	2	1
14	+	6	+	3	46

★ Deveci Ali önce 3 litrelik kabı doldurur. Sonra bu 3 litrelik sütü beş litrelik kaba aktarır. Sonra 3 litrelik kabı ikinci bir defa doldurur. Yine sütü 5 litrelik kaba boşaltır. Ama bu sefer kaptaki bütün süt aktarılmaz. 5 litrelik kapta 2 litrelik boş yer kaldığından 3 litrelik kaptan iki litre süt aktarılır, 1 litresi de kapta kalır. Bundan sonrası ise çok kolaydır. Ali 5 litrelik kaptaki sütü 8 litrelik kaba geri boşalttıktan sonra 3 litrelik kapta kalan 1 litre sütü 5 litrelik boş kaba boşaltır. 3 litrelik kabı ikinci bir defa doldurulup 5 litrelik kaba döker, böylece 5 litrelik kapta da, 8 litrelik kapta da dörder litre süt vardır.

Siz Olsanız Ne Yapardınız ?

GECE YARISI DUYULAN SİLÂH SESİ

Detektif Nick, adamın katil olduğunu nasıl anladı? Siz bu problemi nasıl çözersiniz?

GEÇEN HAFTAKİ BİR HIRSIZLIK OLAYI'NIN ÇÖZÜMÜ :

Hırsız Johnny idi. Çünkü söylediği gibi hırsızlar dışarıdan gelip pencerenin camını kırsalardı, cam kırıkları kütüphane salonunun içine düşecekti. Halbuki polis müfettişi Benson terasa baktığında cam parçalarını orada görmüştü.

HAYIR VENÜS: ÜSTELİK SAYILARI GİTTİKÇE ARTIYOR
NE YAPMAK NİYETİNDELER ACABA?
LOW974!..
XL5
BİLMİYORUM, MAT. BU BİR DOSTLUK BELİRTİSİ Mİ, YOKSA?
BEKLEYELİM BAKALIM NE OLACAK?
A, BAK... ELLERİ BUZ TUTUP BİRBİRİNE KENETLENİYOR...
GÖZLEM PENCERESİNİ AÇ MAT. DAHA İYİ GÖRMEK İSTİYORUM...
ÇELİK DUVAR YANA SÜRÜLDÜ...
KARDAN ADAMLAR GİTTİKÇE BÜYÜYORLAR
ROBERT. FİŞEKLERİ ATEŞLE...
FİŞEKLERİ ATEŞLE!
ÇABUK MAT, HAVALANALIM... BUZLA SARMAK İSTİYORLAR...
FİŞEKLER ATEŞ ALMIYOR MAT...
ANLADIM. FİŞEKLER BUZ TUTTU
BUZ KESİLDİK...
BİRAZDAN DONACAĞIZ...

(Devamı var)